

використанням однієї програми можна реалізувати численні завдання сучасного дистанційного уроку.

Список використаних джерел

1. Бученко І. В. Комп'ютеризація навчання – свідчення професійної майстерності педагога. Інститут післядипломної педагогічної освіти. К., 2007. URL: <http://ippo.org.ua> . (дата звернення 1.11.2021).
2. Воротникова І. П., Якубов С. В. Упровадження дистанційних технологій у навчально-виховний процес загальноосвітніх навчальних закладів. К.: Київ. Ун-т ім. Б. Грінченка, 2017. 140 с.
3. Застело А. О. Психологічні основи дистанційного навчання / А. О. Застело // Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г.С.Сковороди. Психологія. 2013. Вип. 45(2).
4. Нелюбов В.О., Куруца О.С. Основи інформатики. Microsoft PowerPoint 2016: навчальний посібник. Ужгород: ДВНЗ «УжНУ», 2018. 122 с.
5. Положення про дистанційне навчання. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/go/z0703-13> (дата звернення 1.11.2021).

СТАН ТА ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕДЖУ ЗАСОБОМ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Васютіна Тетяна Миколаївна

кандидат педагогічних наук, професор кафедри педагогіки і методики початкового навчання,
Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова,
t.m.vasyutina@npu.edu.ua

Борисьонко Максим Олегович

аспірант спеціальності «011 Освітні, педагогічні науки (теорія та методика професійної освіти)»,
Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова,
b.maksim.ol.nik@gmail.com

Глобальні процеси та виклики пандемії, які відбулися в світі, стали поштовхом для трансформації традиційної системи освіти. Зокрема, посилена особлива увага науковців та практиків до розробки та впровадження сучасних засобів дистанційного навчання, які би забезпечили інтерактивність, зручність у використанні, економічну ефективність для усіх учасників освітнього процесу.

Проблемам впровадження дистанційного навчання приділяли свою увагу чимало зарубіжних (Р. Деллінг, А. Кларк, М. Мур, М. Сімонсон, М. Томпсон, Г. Хорн) та вітчизняних учених (М. Корець, Н. Морзе, Н. Самолюк, О. Спирін, В. Толочко, Л. Хоружа, О. Швець, Б. Шуневич та інші). Така форма навчання є можливою за умови використання цифрових технологій, які на думку В. Бикова, є «комп'ютерною складовою педагогічної технології, що означає певну формалізовану модель деякого компоненту в контексті змісту навчання і методики його подання у освітньому процесі, що представлена у цьому процесі педагогічними програмними засобами і передбачає використання комп'ютера» [1].

За час пандемії та карантинних обмежень в Україні зроблено значний крок уперед для запровадження дистанційної форми навчання для закладів освіти різних рівнів та учасників освітнього процесу. Так, для вищої школи актуальною є

система Moodle, для загальноосвітньої – платформи Microsoft Teams, Class Dojo Classroom, для комунікації – сервіси Zoom, Meet та інші. Методично потужною та достатньо ресурсною для дистанційного навчання за два роки стала Всеукраїнська школа онлайн [2]. Для підвищення кваліфікації з впровадження елементів дистанційного та змішаного навчання розроблено навчальні on-line курси про дистанційну та змішану форму освіти на платформі освітнього проєкту EdEra: «On-line курс для вчителів та керівників шкіл про дистанційне навчання» та «Бери й роби. Змішане та дистанційне навчання». Усі ці платформи та сервіси активно застосовують цифрові освітні ресурси, які об'єднують широкий спектр різних за цільовим призначенням, рівнем складності, формою технічного виконання та видами інтерфейсу педагогічних програмних засобів, електронних підручників, електронних тестів, комп'ютерних моделей, тренажерів, дидактичних ігор та стимуляторів. Цифрові освітні ресурси є представленими в електронному вигляді учбово-методичними матеріалами, що містять елементарні об'єкти, як текст, малюнок, анімацію, модель; та складні форми: документ, слайд, презентація, тест, курс» [5]. Г. Генсерук, М. Бойко, аналізуючи дидактичні вимоги до застосування цифрових технологій в освітньому процесі, виокремлюють кілька груп індикаторів його якості: «нормативне забезпечення використання цифрових технологій в освіті; цифрові технології в навчальних планах і програмах; апаратне забезпечення освітніх закладів; доступність системного і програмного забезпечення освітнього призначення; доступ до мережі Інтернет та засобів комунікації; підвищення цифрової компетентності науково-педагогічних працівників» [3, с. 111].

Для оптимальної організації дистанційного навчання в КЗ «Нікопольський фаховий педагогічний коледж» ДОР» нами використовуються наступні онлайн-сервіси та платформи: Google Classroom, Moodle, Zoom, де здобувачі освіти отримують можливість віддаленого конференц-зв'язку з використанням хмарних обчислень. Перевагою цих сервісів є те, що ними можна користуватись як за допомогою смартфона, так і комп'ютера [4].

З метою дослідження проблем використання сучасних онлайн-сервісів під час дистанційного навчання нами було проведено опитування 50 респондентів за допомогою веб-ресурсу Google Forms. Одержані результати засвідчили, що більшість студентів (62 %) має позитивне ставлення до дистанційного навчання, негативне – 8 %, нейтральне – 30 % осіб. Водночас, 74 % осіб надали перевагу традиційній формі навчання, а лише 26 % – дистанційній. Щодо використання мобільних додатків під час такого навчання, то виявилось два лідери: Viber – 88 % та Telegram – 88 %. Найпопулярнішими сучасними платформами та сервісами для дистанційного навчання стали Google Classroom – 98 % і сервіс Zoom – 100 % осіб. Меншого поширення набули електронна пошта – 78 %, YouTube – 40 %, Microsoft Office 365 – 20 % та платформа Moodle – 0 % (рис. 1).

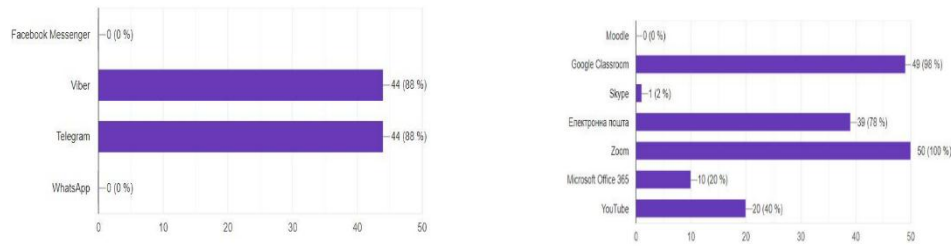

Рис. 1. Використання мобільних додатків, освітніх платформ та сервісів під час дистанційного навчання

Серед переваг сучасних онлайн-сервісів та освітніх платформ під час дистанційного навчання здобувачі вищої освіти обрали такі як: вільне володіння інформаційно-комп'ютерними технологіями – 78 %, залучення до самостійної творчої діяльності – 60 %, можливість самореалізації і самоствердження – 58 %, реалізація комунікативних, творчих, технічних здібностей – 50 % та розширення простору творчості – 44 %. Щодо труднощів у навчанні, то найпоширенішими стали: проблеми зі стабільним Інтернет-покриттям – 38 %, відсутність потрібної техніки вдома – 22 %, незручність у користуванні платформами дистанційного навчання – 18 %, нерегулярність комунікації з викладачем – 8 %, нечіткі вимоги до виконання завдань у дистанційному форматі – 16 % (рис. 2).

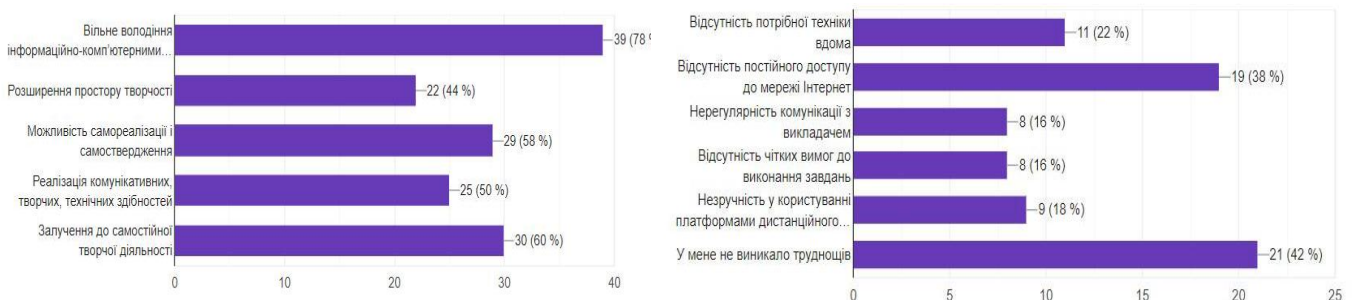

Рис. 2. Результати опитування щодо переваг та труднощів дистанційного навчання

Важливим для нашого дослідження було питання про обсяг часу, який студенти затрачають на виконання домашнього завдання. За результатами опитування, ми можемо констатувати, що для більшості майбутніх учителів час для самостійної роботи на дистанційній приблизно такий як і у традиційній формі навчання: понад 2 годин – 40 %, до 2 годин – 34 % респондентів.

Цікавими стали відповіді на питання щодо шляхів зв'язку з викладачами та кураторами академічних груп під час дистанційного навчання. Як засвідчили результати, всі запропоновані відповіді виявилися актуальними для студентів: відеозв'язок – 78 %, коментарі на платформі Classroom – 76 %, листування – 64 %, особисті дзвінки – 38 % (рис. 3).

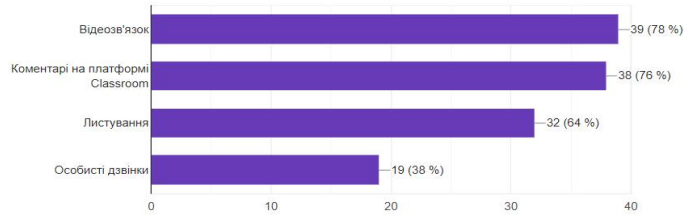

Рис. 3. Результати опитування щодо шляхів зв'язку з викладачами та кураторами академічних груп під час дистанційного навчання

Таким чином, проблемами організації дистанційного навчання є: впровадження та використання сучасних онлайн-сервісів і платформ в освітній процес закладів освіти, рівень комунікації з викладачем, наявність сучасних придатних для роботи девайсів, в усіх учасників освітнього процесу. Застосування цифрових технологій у дозволяє диференціювати процес навчання студентів з урахуванням їх індивідуальних особливостей, швидко адаптуватися у сучасному соціумі, дає можливість розширити спектр способів представлення та опанування навчальною інформацією, здійснювати гнучке управління освітнім процесом у закладах освіти.

Список використаних джерел

1. Биков В. Ю. (2008) Моделі організаційних систем відкритої освіти : монографія. Київ: Атіка. 684 с.
2. Всеукраїнська школа онлайн. URL: <https://mon.gov.ua/ua/tag/vseukrayinska-shkola-onlajn> (дата звернення: 20.10).
3. Генсерук Г. Р., Бойко М. М. Цифрові технології як засіб підвищення якості освітнього процесу закладу вищої освіти. Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання: досвід, тенденції, перспективи. 2020. № 5. С. 110-111. URL: http://dspace.tnpu.edu.ua/bitstream/123456789/15380/1/37_Henserk_Voiko.pdf.
4. Інформаційні технології у практиці початкової школи як засіб формування соціально-адаптованої особистості молодшого школяра. URL: <https://vseosvita.ua/library/informacijni-tehnologii-u-praktici-pocatkovoi-skoli-ak-zasib-formuvanna-socialnoaptovanoi-osobistosti-molodsogo-skolara-46840.html> (дата звернення: 20.10).
5. Цифрові освітні ресурси. URL: <https://sites.google.com/site/cifroviosvitniresursi/> (дата звернення: 19.10).

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ В ПІДГОТОВЦІ СУЧАСНОГО ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ

Вітрук Ольга Ананіївна

викладач,

Володимир-Волинський педагогічний фаховий коледж ім. А. Ю. Кримського,
viter70@gmail.com

Олексюк Галина Ярославівна

викладач,

Володимир-Волинський педагогічний фаховий коледж ім. А. Ю. Кримського,
pedagog51@vvpс.com.ua

Розвиток сучасної технологічної освіти може здійснюватися лише як інноваційний процес шляхом використання нових педагогічних ідей, технологій,